

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.604/2017/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gyulai Sándor Csaba ügyvéd (cím) által képviselt **felperes neve** (cím) felperesnek - a dr. Bugya József ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Bugya Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt **alperes neve** (cím) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 5.P.21.469/2015/22. sorszámú ítélete ellen a felperes által 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla a felperesnek az eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 12 220 (tizenkettőezer-kettőszázhusz) forint általános forgalmi adót tartalmazó 57 480 (ötvenhétezer-négyszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes 2007. július 18. napján az alperessel, mint hitelezővel ingatlanfedezet mellett nyújtott személyi kölcsönszerződést kötött, amelyben az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy 3 250 000 forint finanszírozási igény kielégítése céljából svájci frankban nyilvántartott, összesen 24 429 svájci frank összegű kölcsönt nyújt a felperes számára, aki kötelezettséget vállalt annak szerződésben meghatározott járulékokkal együtt történő visszafizetésére. A törlesztőrészek számát 180-ban határozták meg, a kölcsön induló kamatlába évi 4,5 %, kezelési költsége évi 1 %, az induló teljes hiteldíj-mutató mértéke 6,9 % volt. Az első törlesztőrészlet 2007. augusztus 20. napján volt esedékes, ezt követően a törlesztőrészeket havonta kellett a felperesnek megfizetnie. A kölcsönszerződésben a törlesztőrészek várható összegét rögzítették 207,16 svájci frankban.

A kölcsönszerződés 4. pontjában a felek akként rendelkeztek, hogy a kölcsön folyósításának feltétele, hogy az adós a kölcsön visszafizetésére irányuló közjegyző előtt tett, közvetlen bírósági végrehajtásra vonatkozó rendelkezést tartalmazó egyoldalú kötelezettségvállalását a bankhoz benyújtja. Rögzítették továbbá, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a bank mindenkor üzletszabályzatának, lakossági hitelekre vonatkozó általános szerződési feltételeinek és a vonatkozó hirdetményeinek a rendelkezései irányadóak, melyeket a felek elfogadják. A felperes,

mint adós a szerződés aláírásával igazolta, hogy átvette, elolvasta, megértette és elfogadta az ÁSZF-nek valamennyi rendelkezését. Az általános szerződési feltétel a felek szerződésének részévé vált.

A szerződés 4. pontja tartalmazza az adós kifejezett nyilatkozatát, mely szerint megértette a bank felvilágosítását, mely szerint a kölcsön vonatkozásában jelentős árfolyamkockázata keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem devizaforrás.

Az általános szerződési feltétel 10.1. pontjában a felek akként rendelkeztek, hogy devizában nyilvántartott lakossági kölcsön esetén a bank a kölcsönt forintban, a folyósítás napján érvényes bank által jegyzett Deviza I. vételi árfolyam alapulvételével folyósítja.

A törlesztőrészek vonatkozásában rögzítették az ÁSZF 10.4. pontjában, hogy azok meghatározása devizában, megfizetése forintban történik akként, hogy a törlesztőrészlet forintban kifejezett ellenértékét a bank az esedékesség napján érvényes bank által jegyzett deviza eladási árfolyam alkalmazásával határozza meg.

Az ÁSZF 10.1. pontja szerint az egyedi szerződésben megjelölt kölcsönösszeg a feltüntetett finanszírozási igény összegének a szerződéskötés napjára a bank által jegyzett deviza eladási árfolyamon számított deviza ellenértékének 110 %-a, azonban a bank által folyósított kölcsön összege nem haladhatja meg az egyedi ügyfél szerződésben finanszírozási igényként megjelölt forint összegnek a folyósítás napjára fentieknek megfelelően számított deviza ellenértékét.

Az ÁSZF 10.2. pontja értelmében az egyedi szerződésben megjelölt várható törlesztőrészek tényleges összege, valamint a forintban meghatározott finanszírozási igény esetén a kölcsön tényleges összege a folyósítás napján érvényes Deviza I. vételi árfolyamtól függ, a folyósított kölcsön, illetve a törlesztőrészek pontos összegéről a bank a folyósítás napját követően írásban tájékoztatja az adóst.

A 9.3. pont szerint az első törlesztőrészletet az ügyfél szerződésben meghatározott időpontban kellett megfizetni, míg a további részeket minden hónapban az első törlesztés esedékessége napjának megfelelő naptári napon.

A 9.5. pont szerint a havi törlesztőrészeket a bank a kölcsönszerződésben rögzített képlet alapján határozhatta meg.

Az ÁSZF 9.1. pontja szerint a törlesztésre a banknál vezetett törlesztőszámla szolgált, amely az adott banknál vezetett valamely lakossági bankszámlája lehetett.

A szerződés megkötésének napján külön íven szövegezett kockázattartó nyilatkozatot is aláírt a felperes, melyben kijelentette, hogy a részére bemutatott üzletszabályzatot és általános szerződési feltételeket megismerte, a kockázattartó nyilatkozatot elolvasta, megértette és jóváhagyólag aláírta, annak egy példányát átvette. Ezen kockázattartó nyilatkozatban rögzítésre került, hogy a felperes tudomással bír arról, hogy a hitel-konstrukcióban a forint/svájci frank mozgásból adódóan felmerül a veszteség kockázata, a konstrukció a deviza árfolyamok piaci mozgásának kitéve. A felperes tudomással bír arról, hogy a szerződés futamideje alatt a forint/svájci frank árfolyam kedvezőtlen változása esetén a svájci frankban megállapított törlesztőrészlet forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet és ezért a forint alapú hitelekhez képest fokozott kockázatot vállal. Arról is tudomással bír, hogy a svájci frankban fennálló aktuális kölcsöntartozás forintban számított összegének és a kölcsön biztosítékaul szolgáló ingatlan forintban megállapított fedezeti értékének aránya a forint/svájci frank árfolyam kedvezőtlen változása esetén a bank konstrukcióra vonatkozó hirdetményében előírt hitel/fedezet arányt meghaladhatja, ebben az esetben a bank további biztosítékokat követelhet, illetőleg a kölcsönt forint alapú kölcsönné konvertálhatja.

A szerződés megkötésének napján, 2007. július 18. napján a felperes a teljes hiteldíjmutató számításáról szóló írásbeli tájékoztatót is aláírt, abban kijelentette, hogy a tájékoztatóban foglaltakat

megismerte, tudomásul vette, annak egy példányát átvette, valamint azt is, hogy a tájékoztató a kölcsönszerződés részét képezi.

A peres felek ugyanezen a napon a kölcsönszerződés biztosítására jelzálogjogot alapítottak a felperes, mint zálogkötelezett D. ...51/A/27 helyrajzi szám alatti, természetben D., E. s. 40/B. II/11. szám alatti ingatlanára.

A szerződés további biztosítékeként a felperes hitelfedezeti életbiztosítást kötött az **alperessel**, mely alapján 1 000 000 forint összeghatárig életbiztosítási vélelemben részesült, ebből a biztosító a vonatkozó ÁSZF-ben meghatározottak szerint teljesíthetett kifizetést.

Dr. P. Cs. közjegyző a 3224/Ü/...6/2007. szám alatt kiállított közjegyzői okiratba foglalta a felperes egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatát 2007. július 18. napján, mely az egyedi kölcsönszerződésben, illetőleg zálogszerződésben foglaltakat tartalmazta.

Az alperes a kölcsön összegét 2007. július 25. napján folyósította, melyről következő nap tájékoztatta a felperest, akként, hogy a kölcsön összege 22 240,47 svájci frank, az első törlesztőrészlet 177,48 svájci frank, a további törlesztőrészletek összeg 188,6 svájci frank, a tájékoztatás tartalmazta a folyósítás napján érvényes devizavételi árfolyamot is.

A felperes 2007. július 26. napján a ... Biztosító Zrt-vel egyszeri díjas ... O. életbiztosítási szerződést kötött, az e szerződésből eredő követeléseit a fenti kölcsönszerződésen alapuló követelések fedezeteként az **alperesre** engedményezte.

Az alperes törvényen alapuló elszámolási kötelezettségének eleget tett, a tisztességtelenül felszámított összeget, 1 152,48 svájci frankban határozta meg, a szerződésből eredő nem esedékes tőketartozás összege az elszámolást és forintosítást követően (2015. március 9. napján) 3 372 014 forint volt. Az elszámolás felülvizsgálynak minősül.

A felperes keresetében kérte elsődlegesen annak megállapítását, hogy a felek közötti kölcsönszerződés nem jött létre érvényesen, mert lényeges elemei nem kerültek meghatározásra, hiszen az alperes csupán a szerződéskötés után küldte meg a kölcsön pontos svájci frank összegét, valamint a törlesztőrészletek összegét. Előadta, hogy az alperes nem tájékoztatta megfelelően a felperest a szerződés minden egyes lényeges eleméről, a deviza a szerződésben olyan lényeges elem, melynek tartalmát, hatását, kockázatát a szerződésben pontosan meg kellett volna határozni, e nélkül a szerződés lényeges elemének tekintetében a felek között nem volt konszenzus. Hivatkozott arra is, hogy a kölcsönszerződés befektetési szerződés elemeit is tartalmazza, illetőleg arra is, hogy a felperes ÁSZF-et nem kapott, az ÁSZF nem vált a felek szerződésének részévé, anélkül a szerződés lényeges elemei ugyanakkor értelmezhetetlenek.

Másodlagosan kérte a szerződés érvénytelenségének megállapítását, figyelemmel arra, hogy az a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjába ütközik.

Harmadlagosan pedig kérte annak megállapítását, hogy a devizakockázatról adott nem megfelelő tájékoztatás miatt az árfolyamkockázat felperesre történő áthárítása tisztességtelen, ami a teljes szerződés érvénytelenségét okozza.

Jogkövetkezményként a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását, valamint az elszámolás körében az alperes 1 810 507 forint megfizetésére kötelezését kérte. Kérte továbbá az alperest perköltségben marasztalni.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 114 964 forint perköltséget, megállapította, hogy a le nem rótt 108 600 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Rögzítette, hogy a felek közötti szerződés fogyasztói szerződés.

A szerződéskötéskor hatályos Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 205/B. § (1) bekezdésére utalással megállapította, hogy az ÁSZF a felek szerződésének részévé vált. A felperes a bíróság előtt maga is elismerte, tudott arról, hogy vannak általános szerződési feltételek és azok a bankfiókokban rendelkezésre állnak, tisztában volt az ÁSZF jelentésével is, tudta, hogy a szerződéssel kapcsolatos részletek szerepelnek benne. Elismerte, hogy a szerződést aláírás előtt átolvasta, márpedig az egyedi szerződésben kifejezetten szerepel, hogy a lakossági hitelekre vonatkozó általános szerződési feltételeket, hirdetményt és üzletszabályzatot a felek magukra irányadónak tekintik. Aláírásával igazolta, hogy az ÁSZF-et átvette, elolvasta, megértette és elfogadta. Ezen nyilatkozatát utóbb nem támadta meg, ugyanakkor a kölcsönt igénybe vette és annak visszafizetését megkezdte.

Az 1/2016. Polgári jogegységi határozatra utalva megállapította, hogy a kölcsön- és a törlesztőrészletek összege az egyedi szerződés és ahhoz kapcsolódó ÁSZF rendelkezései alapján kiszámítható. Az egyedi szerződés tartalmazza a kölcsön forintban meghatározott összegét, megnevezi a választott devizatípust, az ÁSZF 10.1., 10.2. és 10.4. pontjai tartalmazzák az átváltáshoz alkalmazandó árfolyamot, mindezek alapján a kölcsön- és a törlesztőrészletek összege a nyilvántartás alapját képező devizanemben kiszámítható. Az ÁSZF 10.2. pontjában a felperes elfogadta, a felek konszenzusa kiterjedt arra is, hogy a törlesztőrészletek pontos összegéről a bank a folyósítást követően írásban tájékoztatja az adóst, a törlesztőrészletek várható összege pedig szerepel a kölcsönszerződésben. Az egyedi szerződés és az ÁSZF a törlesztő-részletek esedékességét is meghatározta, erre tekintettel a kölcsönszerződés nem ütközik a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), illetőleg e) pontjába, abban a szerződés lényeges elemei meghatározásra kerültek, ezért a szerződés sem létre nem jöttnek, sem érvénytelennek nem tekinthető.

A kölcsönszerződéshez kapcsolódóan három biztosítási szerződést kötöttek, az egyedi szerződés 2.b) pontjában szereplő hitelfedezeti életbiztosítást az alperes kötötte a ... Biztosító Zrt-vel, az a felperesre nézve díjfizetési kötelezettséggel nem járt, így a THM meghatározása szempontjából nem bír jelentőséggel. A ... O. egyszeri díjas biztosítási szerződés díját szintén nem kellett szerepeltetni a szerződésben a THM kapcsán, figyelemmel arra, hogy az a felperes és feleken kívül álló biztosító külön szerződése, amely ugyan a kölcsönszerződéshez kapcsolódik, de attól elkülönülten jött létre, ezért annak díját a kölcsönszerződés THM meghatározásakor nem kell feltüntetni.

A harmadik biztosítás a felperes bankszámlájához kötődött, a ... elektronikus számlavezetési csomag eleme volt, azonban a felperes által megkötött folyószámla szerződés a kölcsönszerződéstől elkülönült, önálló kötelem, amelyre külön egyedi és általános szerződési feltételek vonatkoznak. A számlavezetés költségeit a folyószámla szerződéshez és nem a kölcsönszerződéshez kapcsolódóan kellett a felperessel közölni, a kölcsönszerződés THM-jének meghatározása szempontjából ez sem bírt jelentőséggel.

Az árfolyamrés anyagi vonzatát a 2014. évi XXXVIII. (továbbiakban: jogegységi) és 2014. évi XL. (továbbiakban: elszámolási) törvények rendezték, ezért erre alapított érvénytelenség a perben nem

volt vizsgálható. A THM tájékoztatóban az alperes felsorolta a biztosítási díjakat, hitelfedezeti életbiztosítás díját, kölcsönszerződés közokiratba foglalásának költségét, mint olyan elemeket, amelyeket a THM nem vesz figyelembe, erre tekintettel a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjába sem ütközött.

Megállapította, hogy a felperes 2007. július 18. napján külön íven szövegezett kockázatfeltáró nyilatkozatot írt alá, emellett az egyedi kölcsönszerződés 4. pontja is tartalmaz tájékoztatást az árfolyamkockázat fennállásáról. Az ÁSZF devizával kapcsolatos rendelkezések fejezetéből, különösen annak 10.5. pontjából és 10.6. pontjából szintén a kockázatra és annak korlátlanására vonható le következtetés. Mindezen nyilatkozatok szövege egyértelműen az átlagos fogyasztó számára is világosan és érthetően, kellő mélységben ad tájékoztatást és magyarázatot arról, hogy a kölcsön havi törlesztőrészei a svájci frank/forint árfolyamának alakulásától függően változhatnak, valamint arról, hogy ez az adós számára jelentős kockázatot jelent, a kockázatot az ügyfél viseli. Az alperes tehát tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

A felperes állította ugyan, hogy szóban arról tájékoztatták, hogy az emelkedés maximum 5 000 forint lehet, azonban a kihallgatott tanúk vallomásának értékelése útján arra a következtetésre jutott - külön kiemelve Z. G., a kölcsönszerződés során az alperes képviselőjében eljáró alkalmazott tanúvallomását -, hogy a felperes ezen állítását bizonyítani nem tudta, ezért a tájékoztatás tisztességtelenségére alapított érvénytelenségi hivatkozása sem volt alapos.

Rögzítette, hogy a kölcsönszerződés devizaalapúsága az üzletszabályzat 10.2-10.4. pontjaiból is kitűnően nem befektetési szolgáltatás, hanem egy elszámolási mód. Utalt e körben a 6/2013. Polgári jogegységi határozat 3. pontjához fűződő indoklásra is és mindezek alapján a felperes befektetési szolgáltatásra való hivatkozását is alaptalannak ítélte.

Rögzítette, hogy a pernek előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig történő felfüggesztése indokolatlan volt, mivel az ÁSZF fogalmát, megismerhetőségi helyét a felperes ismerte, annak alkalmazását személyes meghallgatása alkalmával nem tette kifogás tárgyává.

Mindezekre tekintettel a felperes keresetét elutasította, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes jogi képviselőjével felmerült 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. § szerint megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére. Figyelemmel a felperesnek az illeték megfizetésére kiterjedő személyes költségmentességére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének megfelelő ítélet meghozatalát kérte, míg másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróságnak az ügy újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását, továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg, hogy a felperes tisztában volt az ÁSZF fogalmával és tartalmával a szerződés megkötésekor, ezzel ellentétben a szerződés megkötésekor a felperes a szerződés egyéb mellékleteit azonosította ÁSZF-ként, ami nem a tényleges ÁSZF volt, mert azt nem kapta meg.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása körében figyelmen kívül hagyta G. R. vallomását, ezt meg sem indokolta, amely olyan lényeges eljárási szabálysértés, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 146/A. § (1) bekezdésére hivatkozva a kezelési költség és közjegyzői okiratba tett tartozáselismerő nyilatkozatra vonatkozó érvelést nem vizsgálta érdemben. Ezek a már előterjesztett kereseti kérelem újabb indokai voltak, ezért nem estek a keresetkiterjesztés tilalma alá. A felperes a THM miatti érvénytelenségi kérelmét már előterjesztette, BH-ban közzétett döntésben a kezelési költségre vonatkozó feltétel érvénytelenségét állapították meg, ekképpen annak THM-ben történő feltüntetése a THM mértékének megváltozását okozza. A bíróságnak hivatalból, felperesi hivatkozás nélkül is fel kellett volna ismernie a BH-ban közzétett nyilvánvalóan semmis szerződési feltételt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás és jog következtetés kialakítása során nem vette figyelembe a felperes által hivatkozott az Európai Unió Bírósága C-42/15. számú és C-449/13. számú ítéletet, ezek értékelésének elmaradását sem indokolta, mely szintén az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezi.

Továbbra is állította, hogy a kölcsönszerződés megkötésekor annak lényeges elemeit illetően - a kölcsön összege, valamint a törlesztőrészletek összege tekintetében - a felek között nem jött létre konszenzus, és ezért a kölcsönszerződés sem jött létre. A kölcsönösszeg és a törlesztőrészletek megállapítására csak a folyósításkor volt lehetőség, hiszen a folyósításkori árfolyamot kellett figyelembe venni. Ismételten hivatkozott a C-449/13. és C-42/15. számú ügyben hozott európai uniós bírósági határozatokra.

Álláspontja szerint jogszabálysértően hivatkozott az elsőfokú bíróság a DH törvényekre, mert azok jogszerűsége és alkalmazhatósága kérdésében előzetes döntéshozatali eljárás van folyamatban, ezért a tagállam valamennyi bíróságának, így az elsőfokú bíróságnak is tartózkodni kellene a határozathozattól.

Hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés megkötésének és a kölcsön folyósításának feltétele volt mind a hitelfedezeti életbiztosítás, mind a ... O. egyszeri biztosítás megkötése és díjának megfizetése, valamint szükséges volt a számlavezetési díjat, mint költséget is megfizetni minden hónapban. Ekképpen ezen költségek a kölcsön jogviszonyt terhelő költségek, amelyeket a THM-ben fel kellett volna tüntetni vagy erre vonatkozó becslést kellett volna tartalmaznia a szerződésnek. Figyelemmel arra, hogy ez nem történt meg, a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerint semmis.

Állította, hogy az aláírt kockázatfeltáró nyilatkozat semmilyen tényleges kockázati tájékoztatást nem tartalmaz, így nem tartalmazza, hogy az árfolyam változása a tőke összegére is kihatással bír, ennek okán többszörösen hat a törlesztőrészletre. Nem tartalmazza továbbá azt sem, hogy a svájci frank alapú szerződéseknek kettős árfolyam-kockázata van, egyrésről a CHF/forint, másrésről az Euró/CHF árfolyamváltozás hatására. Ugyanakkor szerepel benne, hogy az csak figyelemfelkeltő és nem tartalmazza az ügyletkötés során jelentkező valamennyi kockázatot és veszélyforrást, azaz a kockázatfeltárás nem teljes körű.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítási indítványa ellenére nem szerezte be a Budapest II. és III. kerületi Bíróság előtti eljárásban keletkezett igazságügyi szakértői véleményt, mely kétséget kizáróan bizonyítja a kölcsön jogviszony részét képező befektetési jogviszony létét is. A felek között egy befektetési jogviszonnyal kombinált kölcsön jogviszony jött létre, mely létrehozására a felperes konszenzusa nem terjedt ki.

A felperes kérte a per felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17., C-51/17., C-118/17., C-126/17., C-483/17. szám alatti előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján, valamint kérte a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását.

Továbbra is állította, hogy az általános szerződési feltételek a felek szerződésének részévé váltak, az erre vonatkozó felperesi nyilatkozatot a kölcsönszerződés 4. pontjának (3) bekezdése, továbbá a kockázatfeltáró nyilatkozat, a közjegyzői okirat is tartalmazta. E körben hivatkozott az EBH2011. 2413. eseti döntésre is. Utalt arra, hogy a C-42/15. és C-449/13. számú ügyben hozott európai uniós ítéletek irrelevánsak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejezetten kitért G. R. vallomására, azonban ezzel szemben a meghallgatott két banki alkalmazott egybehangzó vallomását fogadta el.

A kezelési költséggel és közjegyzői okirattal kapcsolatos keresetmódosítás elkésett, azt az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta, ezek tartalmukat és jogcímüket tekintve is a korábbiaktól eltérő hivatkozások, amelyek érdemben sem megalapozottak. Továbbra is állította, hogy a szerződés megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjában foglaltaknak, az árfolyamkockázatról pedig a felperes megfelelő tájékoztatást kapott.

Állította, hogy a kölcsönszerződés megkötése során mindkét fél szerződéses akarata kizárólag kölcsönszerződés, mégpedig devizaalapú kölcsönszerződés megkötésére irányult. Minden lényeges kérdésben megállapodtak, akaratukat kölcsönös és egybe-hangzó módon írásban is kifejezték, amelyet a felperes közokiratban is megerősített. A kölcsönszerződés létrejöttét, érvényességét nem érinti az, hogy a pénzintézetek a szerződéshez szükséges forrást mikor, honnan és milyen módon szerezték be. A felek között semmilyen befektetési ügylet nem jött létre. Utalt arra, hogy másik perben, más felek között, más tényállás és jogi dokumentumok mellett megszületett szakértői vélemény nem lehet irányadó.

Az ítéletábra a felperes fellebbezését a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelme nem alapos.

A tárgyalás felfüggesztésének egyes kérdéseiről szóló 3/2005. (IX.14.) PK-KK közös vélemény szerint, ha a perben bizonyított tények alapján olyan jogkérdés merül fel, melynek tárgyában más polgári perben - azonos tényekre alapítottnak - az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezték, a bíróság a Pp. 152. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával ennek az ügy érdemi elbírálására kiható előzetes eljárásnak a befejezéséig felfüggesztheti a per tárgyalását.

A kérelem elbírálásakor arra kell elsődlegesen figyelemmel lenni, hogy a perbeli jogvita eldöntése szempontjából az előzetes döntéshozatali eljárás kimenetele ténylegesen előkérdésnek minősül-e, illetőleg az eljárásban alkalmazandó jogharmonizációs rendelkezések kapcsán felmerül-e ténylegesen az uniós jog értelmezésével kapcsolatos kérdés.

A felperes kérte az eljárás felfüggesztését az Európai Unió Bíróság előtt C-483/16. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig. Ezen előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdések arra vonatkoznak, hogy a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: elszámolási törvény) 37. §-a szerinti keresetmódosítás, annak elmaradása esetén a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása, illetőleg a per megszüntetése összhangban van-e a fogyasztói szerződésekben alkalmazott tisztesség-telen feltételekről szóló 93/13. EGT Irányelvben a fogyasztók javára biztosított védelemmel. Jelen perben ugyanakkor az elsőfokú bíróság a felperes keresetét befogadta, azt érdemben elbírálta, így az elszámolási törvény 37. §-a a felperest nem korlátozta abban, hogy az alperessel szembeni igényét bíróság előtt érvényesítse. Erre tekintettel az előzetes döntéshozatali eljárásban hozandó ítélet az ügy érdemi elbírálására nem hat ki.

Az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdés annak eldöntésére irányul, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal az

olyan tagállami szabályozás, amely nem teszi kötelezővé a fogyasztóval szerződő fél számára a szerződés érvényességéhez, hogy a szerződés elsődleges tárgyát képező szerződési feltételt - ide értve a devizaalapú hitel folyósítási deviza árfolyamát is - még a szerződést megelőzően ismertesse a fogyasztó-val, megengedi, hogy azt csak akkor közölje utólagosan, amikor már a fogyasztó visszavonhatatlan kötelezettséget vállalt a szerződés teljesítésére. Azonban a 2014. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban: jogegységi törvény) és az elszámolási törvény az a szerződés megkötésének időpontjára visszamenőleg rendezte az alkalmazható árfolyam kérdését, így a szerződés tárgyát meghatározó szerződési rendelkezés tisztességtelensége az előzetes döntéshozatali kérelemben foglalt okból nem állapítható meg, ezért a pert ezen eljárás befejezéséig sem volt indokolt felfüggeszteni. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperes e körben nem a szerződési kikötés tisztességtelenségére, hanem annak Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjába ütközésére hivatkozott.

Az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás annak eldöntésére irányul, hogy az elszámolási törvényekre is tekintettel jelenleg is vizsgálható az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési kikötés tisztességtelensége, amennyiben vizsgálható, a nyújtott tájékoztatásnak mire kell kiterjednie. Az ítéletábra álláspontja szerint e kérdésben a 93/13. EGK Irányelv értelmezése a Kúria kérdése nyomán a C-26/13. szám alatti ítéletben megtörtént, az további értelmezésre nem szorul, az Európai Unió Bírósága által adott értelmezés pedig beépítésre került a Kúria 2/2014. számú jogegységi határozatába. Az árfolyamkockázatot telepítő szerződési rendelkezés tisztességtelenségére irányuló kereseti kérelmek a nemzeti és uniós jog alapján a nemzeti bíróság által eldönthetőek. Az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázatot telepítő szerződési rendelkezés tisztességtelenségének megállapítására irányuló felperesi keresetet érdemben vizsgálta.

A C-118/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás tárgya a szerződés érvénytelenségének bíróság általi orvoslása, a fogyasztói szerződések törvényi úton való módosítása és az ítélezési gyakorlat jogegységi határozatokkal történő irányítása. Figyelemmel arra, hogy a felperesnek a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresete nem megalapozott, az érvénytelenség bíróság általi orvoslása körében előterjesztett előzetes döntéshozatali eljárásban meghozandó döntés jelen per eldöntésének nem előkérdése. Az EUMSZ 267. cikkén alapuló előzetes döntéshozatali eljárásban ugyanakkor az Európai Unió Bírósága az elé terjesztett jogkérdésben szereplő uniós norma értelmezésére, szűkebb körben érvényességének felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel, a tagállam jogszabályát azonban nem értelmezheti és nem nyilváníthat véleményt a belső és az uniós jog összeegyeztethetőségéről.

A C-126/17. szám alatt folyó előzetes döntéshozatali eljárásban azt vizsgálják, hogy a 93/13. EGK Irányelvben is megfogalmazott világossági és érthetőségi követelmények szempontjából tisztességtelennek minősül-e az a szerződési feltétel, mely a szerződéskötéskor csak a finanszírozási igény forint összegét tartalmazza, míg a svájci frank összeget tájékoztató jelleggel közli, a kölcsön összegének meghatározását pedig a feltételek teljesítéséhez köti. E körben ugyanakkor a felperes szintén nem a szerződés tisztességtelenségét, hanem annak magyar jogszabályba, a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjába ütközését állította, illetőleg arra hivatkozott, hogy a szerződés a felek konszenzusa hiányában nem jött létre, erre tekintettel a per tárgyalásának felfüggesztése ezen okból sem volt indokolt.

Mindezek alapján az ítéletábra az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet elutasította, ezen döntésével szemben a Pp. 155. § (3) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye (BH2010. 154.).

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, abból helytálló jogi következtetésekre jutott, mellyel az ítélet tábla egyetért.

A felperes másodlagos fellebbezésével kapcsolatban az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem történt olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indoklási kötelezettségének eleget tett, a per eldöntéséhez szükséges tényállást megállapította, ítélete részletes jogi indokolást tartalmaz, a döntése alapjául szolgáló jogszabályokat megjelöli, jogszabály értelmezéssel kapcsolatos álláspontját kellő mélységben kifejti. A felperes által hivatkozott európai uniós bírósági döntések jelen per eldöntése szempontjából nem voltak irányadók, figyelemmel arra, hogy mind a C-449/13., mind a C-42/15. szám alatti döntésekben a bíróság a 2008/48/EK Európai Parlamenti és Tanácsi Irányelvet értelmezte. A perbeli szerződés megkötésére 2007. július 18. napján került sor, a 2008/48/EK rendelet ugyanakkor csak ezt követően 2008. április 23. napján került elfogadásra, a tagállamok számára az irányelvnek megfelelő rendelkezések elfogadásának határideje 2010. június 11. napja volt, ezen uniós jogi aktusnak való megfelelést a fogyasztóknak nyújtott hitelekéről szóló 2009. évi CLVII. törvény szolgálja. Az ezt megelőzően kötött kölcsönszerződés kapcsán indult jogvita eldöntésére az Irányelv rendelkezései, valamint az Irányelv rendelkezéseit értelmező európai bírósági döntések nem irányadók.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében foglaltak helyes alkalmazásával állapította meg, hogy a felperes a közjegyzői okiratba tett tartozáselismerő nyilatkozatra, illetőleg kezelési költségre vonatkozó kereseti kérelmeit a jogszabályi határidőn túl terjesztette elő, ezért azok érdemben nem voltak vizsgálhatóak. Tévesen hivatkozott e körben a felperes arra, hogy a bíróságnak a szerződés általa állított semmisségét hivatalból kellett volna figyelembe vennie. A bíróságnak csak a tényállás részévé tett szerződési feltétel érvénytelenségét kell észlelnie, ha az a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen, külön bizonyítás lefolytatása nélkül megállapítható (BDT2015. 3361.). A felperes korábban előterjesztett kereseti kérelme az ügyleti kamat mértékét, illetőleg a szerződésben szereplő költségeket nem érintette, erre tekintettel ezen szerződési feltételek korábban nem képezték a tényállás részét. A semmisségi ok hivatalbóli észlelése nem azt jelenti, hogy a bíróság a szerződés valamennyi rendelkezését hivatalból köteles vizsgálni, mint ahogy azt sem jelenti, hogy az érvénytelenség iránti perben a felek a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében megállapított határidő megkerülésével újabb és újabb, a korábban benyújtott keresettel egyáltalán nem érintett érvénytelenségi okokat hozhatnak a perbe.

A más tényállás és jogi környezet mellett hozott eseti bírósági döntések a magyar jogban kötéserővel nem rendelkeznek, önmagában az, hogy egy alkalommal valamely bíróság adott szerződés tekintetében a kezelési költség kikötésének tisztességtelenségét állapította meg, nem jelenti azt, hogy a kezelési költség kikötése minden szerződésben tisztességtelenség, érvénytelennek minősülne. Ez minden esetben külön vizsgálható, azonban arra csak akkor kerülhet sor, ha a felperes kereseti kérelmét a Pp. rendelkezéseinek megfelelő módon és határidőben terjeszti elő.

Az érvénytelenség jogkövetkezmények alkalmazása iránti marasztalási perben az állított érvénytelenségi ok és a jogkövetkezmény alkalmazását lehetővé tévő anyagi jogi rendelkezés együttesen minősül a keresettel érvényesített jognak, az érvénytelenségi okok kiterjesztése ezért keresetváltoztatásnak tekintendő. A szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perben ilyen keresetváltoztatásnak minősülő keresetkiterjesztés, ha a felperes a korábban hivatkozott érvénytelenségi okokon túl újabb, korábban a per tárgyává nem tett ténybeli alapokon nyugvó,

korábban a per tárgyává nem tett jogszabálysértésekre hivatkozással is kéri a szerződés érvénytelenségének megállapítását.

A felperes keresete a szerződés létre nem jöttének, másodlagosan érvénytelenségének megállapítására irányult. Keresetében részletesen megjelölte, hogy mely ténybeli és jogi alapon állítja a felek közötti szerződés érvénytelenségét. Az eredetileg benyújtott keresetében valóban hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik, részletes indokát adva ezen állításának, azonban indoklásában a kezelési költség tisztességtelenségére nem utalt. A felperes először a 16/F/1. sorszám alatti előkészítő iratában hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződésben kikötött kezelési költség is tisztességtelen, ezáltal keresetének ténybeli és jogi hivatkozásait kiterjesztette, mely a fentiek szerint keresetváltoztatásnak minősül. Ugyanezen beadványban hivatkozott a felperes először arra is, hogy a közjegyzői okiratban tett tartozáselismerő nyilatkozat tisztességtelen, amely korábbi kereseti kérelmeivel semmilyen kapcsolatban nincs, az szintén keresetváltoztatásnak minősül. Figyelemmel arra, hogy ezen keresetváltoztatások az alperes érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 napon túl kerültek előterjesztésre, azok vizsgálatára a Pp. 146/A. § (1) bekezdése alapján - ahogyan az elsőfokú bíróság is helytállóan megállapította - nem volt lehetőség.

A felperes fellebbezésében foglalt állítással ellentétben az elsőfokú bíróság értékelte G. R. tanúvallomását, azt azonban egybevetette az eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokkal, így a szintén tanúként kihallgatott Z. G. és T. S. tanúvallomásával. Ezen bizonyítékok, valamint az okirati bizonyítékok együttes értékelésével - figyelembe véve azt is, hogy a felperes személyes nyilatkozatát is módosította e körben - állapította meg, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítania azon állítását, mely szerint az ügyintéző 5 000 forintban maximálta a törlesztőrészlet emelkedését. Az elsőfokú bíróság ítéletében ezen mérlegelést és annak eredményét kellő mélységben indokolta, az ítélet hatályon kívül helyezése ez okból sem volt indokolt.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által a felperesi kereset vonatkozásában kifejtett érdemi jogi állásponttal egyetértett, azt megismételni nem kívánja, a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel rögzíti az alábbiakat.

A szerződés létrejötte, illetőleg annak érvénytelensége egymással nem összemesható fogalmak. A szerződés létrejöttének szabályait a Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdései, illetőleg 211-215. §-ai határozzák meg, melyekre tekintettel a szerződés létrejötte körében azt kell vizsgálni, hogy a kölcsönszerződés tartalmazza-e a hitelező és az adós felperes kölcsönös és egybehangzó akaratát kifejező szerződéses nyilatkozatát, megállapodásukat a lényeges és jogszabály által nem rendezett kérdésekben. A szerződések esetleges tartalmi hiányai, hibái, így például a Hpt. 213. §-ában foglaltak megsértése a szerződés létrejöttét nem érinti, hiszen ahhoz a törvény a semmisség jogkövetkezményét fűzi, érvénytelen, azaz semmis, pedig kizárólag a már létrejött szerződést lehet.

A kölcsönszerződés létrejöttéhez a Ptk. 523. § (1) bekezdésére is tekintettel a feleknek a kölcsön összegében, valamint az adóst terhelő visszafizetési kötelezettségben, tehát az ügyleti kamatban kell megállapodniuk. Devizalapú kölcsönszerződés tekintetében a megállapodásoknak a szerződés devizaalapúságára kell kiterjednie.

A felek ügyleti akaratának vizsgálata során elsősorban a mindkét fél által aláírt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződésből kell kiindulni. A felek szerződése egyértelműen tartalmazza annak 1. pontjában a finanszírozási igény összegét 3 250 000 forintban, a kölcsön nyilvántartásának devizanemét svájci frankban, valamint a kölcsön összegét svájci frankban is megjelölve 24 429 CHF összegben. Tartalmazza továbbá a kölcsön kamatlábának mértékét, a kezelési költség mértékét, továbbá a törlesztőrészletek várható összegét és a szerződés futamidejét is. Megállapítható tehát, hogy a felperes által aláírt szerződés tartalmazza mindazon elemeket, melyek a kölcsönszerződés

létrejöttéhez elengedhetetlenek. Ugyanezen adatokat tartalmazza egyébként a felperes közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozata, mely a Pp. 195. § (1) bekezdése alapján teljesen bizonyítja, hogy a felperes ilyen tartalommal kötött kölcsönszerződést az alperessel. A felperes személyes nyilatkozatában is elismerte, hogy tudta milyen összegű kölcsönt kért, milyen futamidőre, valamint azt is, hogy svájci frank alapú lesz a kölcsön. Mindezekre tekintettel a Ptk. 523. § (1) bekezdése, valamint 205. § (1) és (2) bekezdése alapján is a felek közötti kölcsönszerződés létrejött.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az üzletszabályzat a felek szerződésének részévé vált, a szerződés rendelkezését az üzletszabályzatban foglaltakkal együtt szükséges értelmezni. Ahogyan az ítéletábra fentebb kifejtette, a C-449/13. szám alatti európai bírósági döntés, illetőleg C-42/15. számú európai bírósági döntés jelen perben nem volt irányadó. A hatályos nemzeti jogszabály, a Ptk. 205/A. § alapján pedig ahhoz, hogy az ÁSZF a szerződés részévé váljon szükséges és egyben elégséges is, ha annak használója lehetővé teszi, hogy azt a másik fél megismerje, a másik fél pedig ezt kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadja. Ezen tényeket az általános szerződési feltétel alkalmazója köteles bizonyítani, mely kötelezettségének akként is eleget tehet, hogy az általános szerződési feltétel megismerésére és elfogadására vonatkozó adósi nyilatkozatot a Pp. 196. § (1) bekezdésében írt teljes bizonyító erejű magánokiratba, akár a felek között létrejött szerződésbe foglalja. A Legfelsőbb Bíróság EBH2011. 2413. szám alatt közzétett eseti döntése kifejezetten kimondja, hogy nem összeegyeztethetetlen az ÁSZF megismerésére, elfogadására vonatkozó nyilatkozat megtételével, ha azt a felek által aláírt blanketta szerződés tartalmazza. Az adós nyilatkozatának szerződésbe foglalása a legcélszerűbb bizonyítási mód, annak érvénytelensége nem állapítható meg.

A 2008/48/EK rendelet hatálybalépése előtt irányadó 87/102/EGK irányelv 4. cikke szerint az írásba foglalt hitelszerződésnek az éves hiteldíj mértékének a meghatározását, azokat a feltételeket, melyek mellett ez módosítható, továbbá a szerződés egyéb lényeges feltételeit kell írásba foglalni. Ezen lényeges feltételek közé tartozik a szerződés tárgyát képező áru vagy szolgáltatás megnevezése, a vételár és hitel szerződés szerint fizetendő ár, a részletfizetések száma és összege, valamint esedékességük időpontjai vagy ezek megállapításának módja, amennyiben a szerződés megkötésének időpontjában ez nem ismert, az esetleges biztosítékok megnevezése. Azonban ezen irányelvből sem vezethető le a felperes álláspontja, mely szerint az ÁSZF kizárólag akkor képezi a szerződés részét, ha a pénzügyi intézmény azt átadja a fogyasztó részére, aki azt aláírásával igazoltan a szerződés részévé teszi. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a szerződésbe foglalt nyilatkozat szerint jelen szerződés esetében ez az adós által elismerten megtörtént.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a kölcsönszerződés nem sérti a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) és e) pontjában foglaltakat, az ítéletben e körben kifejtettekkel az ítéletábra maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg továbbá azt is, hogy a hitelfedezeti életbiztosításra, a ... O. egyszeri biztosításra, illetőleg a folyószámlára vonatkozóan a felperes részben az alperessel, részben rajta kívül álló más jogi személlyel kötött külön szerződéseket, amelyek a perbeli kölcsönszerződéstől elkülönülten jöttek létre. A kölcsönszerződés 2.b) pontjában említett hitelfedezeti élet-biztosítás az alperes és a ... Biztosító Zrt. között jött létre, az fizetési kötelezettséget a felperes vonatkozásában nem keletkeztetett. Az egyéb biztosítási szerződés vonatkozásában pedig a felperes maga választotta meg, hogy milyen tartalmú szerződést köt, milyen összegű biztosítási díjat fizet, ennek költsége nem tekinthető a kölcsönszerződés költségének. A felperes által is aláírt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt THM tájékoztatóban kifejezetten

rögzítésre került, hogy a THM meghatározásánál nem került figyelembe vételre a biztosítási és garancia, a hitelfedezeti életbiztosítás várható díja pedig nulla forint. Az alperes ekként a 41/1997. (III.5.) Kormányrendeletben foglaltaknak eleget tett.

A bankszámlaszerződést a felek 2007. július 18. napján, a kölcsönszerződéstől elkülönülten, attól függetlenül kötötték. A bankszámlaszerződéssel felmerült költségeket az ezen szerződéshez kapcsolódó költségek között kellett feltüntetni figyelemmel arra is, hogy a bankszámlaszerződés alapján a feleket az ott meghatározott jogosultságok illeték és kötelezettségek terheltek, függetlenül a felek közötti kölcsönszerződés lététől.

A szerződés ezért a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerint sem semmis.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg továbbá, hogy a szerződés szövegéből, valamint a felperes által 2007. július 18. napján aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatból az átlagos fogyasztó számára is világosan, érthetően és egyértelműen megállapítható volt, hogy a szerződés szerinti havi törlesztőrészek a svájci frank és forint egymáshoz viszonyított árfolyamának alakulásától függően változhatnak, ez jelentős kockázatot jelent és ezt a kockázatot az ügyfél viseli. A kockázatfeltáró nyilatkozatban rögzítésre került az is, hogy a svájci frankban fennálló aktuális kölcsöntartozás forintban számított összegének és a kölcsön biztosítékául szolgáló ingatlan forintban megállapított fedezeti értékének aránya a forint/svájci frank árfolyam kedvezőtlen változása esetén a bank konstrukciókra vonatkozó hirdetményében előírt hitelfedezeti arányt meghaladhatja. Ezen tájékoztatás értelmezése után az átlagosan tájékozott, körültekintő fogyasztónak azzal is tisztában kellett lennie, hogy a deviza árfolyamok piaci mozgásának függvényében a svájci frankban fennálló aktuális kölcsöntartozás forintban számított összege változhat, az nőhet, akár olyan mértékben is, hogy az meghaladja a fedezetül felajánlott ingatlan értékét. Erre tekintettel - habár a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdése szerint kizárólag az árfolyamkockázat törlesztőrészletre gyakorolt hatása tekintetében állt fenn tájékoztatási kötelezettsége - a kockázatfeltáró nyilatkozatban az alperes lényegében arról is tájékoztatta a felperest, hogy az árfolyamváltozás hatására a tartozás forintban kifejezett összege is változhat, ezen változás számára kedvezőtlen irányú is lehet. Az alperes hitelezőnek a felperest csupán az árfolyamkockázat fennállásáról és annak törlesztőrészletre gyakorolt hatásáról kellett tájékoztatnia, nem terjedt ki tájékoztatási kötelezettsége arra, hogy az árfolyam változása mely körülményekre vezethető vissza, így arról sem kellett tájékoztatnia az ügyfelet, hogy a svájci frank/forint árfolyamának változására kihathat a svájci frank/euro árfolyamának változása is.

Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a közokiratba, illetőleg teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tájékoztatással szemben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a szerződés megkötése során ezzel ellentétes olyan tájékoztatást kapott, melyből alappal következtethetett arra, hogy az árfolyamkockázat nem valós, illetőleg őt csak korlátozott mértékben terheli. Nem vitathatóan a perben kihallgatott G. R. tanú a felperes állítását alátámasztó tanúvallomást tett, azonban a tanú a perben érdektelennek nem tekinthető, hiszen a szerződés megkötésekor a felperes leányának házastársa volt, a felperes a kölcsönt éppen az ő és házastársa érdekében vette fel, hogy a tanú és házastársa építkezéséhez megfelelő fedezetet biztosítson. T. S. és Z. G. egymással egybehangzó vallomásban cáfolta a G. R. által elmondottakat, a bizonyítékok Pp. 206. § szerinti mérlegelése során G. R. tanú vallomásával szemben T. S. és Z. G. egyező nyilatkozatát lehetett a tényállás megállapításának alapjaként figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a felek közötti szerződés befektetési szerződési elemet nem tartalmazott.

A 6/2013. Polgári jogegységi határozat elsőfokú bíróság által helyesen felhívott 3. pontja is rögzíti, hogy a devizaalapú kölcsönszerződések nem befektetési szerződések, a devizaalapú kölcsön

nyújtása során a pénzügyi intézmény pénzt biztosít az adós számára, ezzel szemben befektetési szolgáltatási tevékenység során a befektetési szolgáltató az ügyfél pénzével végez pénzügyi eszközökre vonatkozó különböző műveletet. A felperesek befektetőnek nem tekinthetők, sem saját, sem más pénzét nem kockáztatták, az alperes kifejezésre juttatott szándéka szerint nem kívánt a felperessel befektetési szerződést kötni, az általa felperessel kötött szerződés egyértelműen kölcsönszerződés. A hitelezés és fedezeti forrás megteremtése a pénzügyi szervezetek által elkülönült jogviszonyok keretében zajlik, bár a két terület között szoros összefüggés áll fenn, a szerződés létrejötte és érvényessége szempontjából nincs jelentősége a hitelezési tevékenység fedezetével kapcsolatos ügyletek tartalmának. A szerződésben megjelölt 3 250 000 forintot a felperes a szerződés szövege szerint kölcsönként kapta, megállapításban rögzített feltételek mellett kellett visszafizetnie. A felperes és alperes között létrejött szerződés tartalmán kívül esik, kizárólag az alperes érdekkörébe tartozó kérdés, hogy az általa nyújtott kölcsön összegének fedezetét milyen pénzügyi tevékenységgel teremtette elő. Mindezekre tekintettel a felperes által beszerezni kért, más tényállás mellett, más perben keletkezett szakértői vélemény jelen per eldöntése szempontjából relevánsnak nem tekinthető, így annak beszerzését az ítéletábra mellőzte (BH2016. 178.).

Az ítéletábra mindezekre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségeit, melyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és (5) bekezdése alapján határozott meg azzal, hogy a per tárgyának értékeként az ítéletábra az alperes által felperes terhére még nyilvántartott tartozás, valamint a felperes keresete szerinti marasztalási összeg együttes összegét vette figyelembe.

A felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Debrecen, 2017. november 29.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -